

Pompilio Madonnája

Szlovák író (1892–1975).
A fordítás 1923-as köteté-
alapján készült.

Az esquilini Santa Maria Maggiore székesegyház oldalbejáratánál üldögélt a lépcsőn nap, mint nap. A római műemlékek szerelmesei szerint ez a templom az ókeresztény építészet legszebb alkotása, nemes vonásait még Michelangelo bazilikája sem múlja felül.

Ez bizony merész állítás!

Igaz, a vén csonkalábú Pompilio még csak nem is sejtette, milyen csodálatos homlokzat alá kuporodik naponta, és mi művészi nagyságot testesít meg a gyönyörű korinthuszi oszlop, amelynek gyarló teste támaszkodik. S ha értene ősei klasszikus nyelven, biztosan látná magasan a feje felett aranyban fénylő feliratot: *Jöjjetek mindannyian az Úrnak hajlékába!* Ám Pompilio még saját földije nyelven sem olvasott, s így történt, hogy kerek ötven évig a kapukon kívül rekedt, s még egyszer sem láthatta az Istenszülő templomának titokzatos belsejét. No hiszen, ha csak rajta múlta volna, bizonyára boldogan áldozna vagy négy oltárgyertyára valót szerény keresetéből, hogy egyszer meghajolhasson a Madonna oltára előtt. De hát hogyan jusson be? Vajon nem gyalázatos megzavarni e szent hajlék magasztos csendjét holmi hátborzongató kerécsikorgással?

Úgy ám! Az öreg Pompilio tudja, mi illik, elvégre Bernardo atya be sem engedné, mert mosdatlan és büdös. Pompilio még nagyon jól emlékszik arra a reggelre, amikor újra elöntötte a legyűrhetetlen vágy, hogy lelke üdvösségéért elrebegjen egy imát, ott bent, az Ő édes közelségében.

Atyám! — kiáltott a köpcös sekrestyésre azon a reggelen, amikor az kurta lábait szedve igyekezett a lépcsőn felfelé. — Csak egy Üdvözlégyet!

— Ugyan, ne gyötörj, Pompilio!

— Csak egyetlenegyet!

— Nevetséges vagy, Pompilio barátom! Hisz ő az ajtón kívül is meghallgat, vagy tán nem tudod, hogy mindenható?

— Atyám!

— Már megbocsáss!

— Csak egy percre!

— Mondd csak, hogy engedhetnék mosdatlanul és koszosan Madonna elébe? — győzködte Bernardo atya Pompiliót, miközben verejtékezve kapkodta a levegőt a kimerítő lépcsómászástól. — Ezen könnyen segíthetek, méltóságos uram — vágta rá Pompilio, majd felemelte a cserépkorsót, amelyben a vizet hozta minden nap szomszéd oltására. A sekrestyés szétvetett lábbal állt Pompilio előtt, és feddően nézett le rá.

— Azt hiszed, a Madonna elviselné a szagodat?

Pompilio megtörten hajtotta le a fejét.

— Bocsásson meg a magatehetetlen nyomoréknak! Kérem, gondolja meg! Nem az én hibám!

— Azt hiszed, talán a szenteknek nincs orruk?

— A tömjén füstje mindent elnyomna, méltóságos uram!

— Ni csak, a nagy kópé, még tömjénbe burkulózna! — lágyult el Bernardo atya a furfangos Pompilio ötletén.

— Na jó, tegyük fel, hogy a tömjén erősebb a szagodnál, de mivel takarod el a lyukakat a ruhádon? Hiszen csaknem csupasz vagy! Ugye nem akarsz, hogy a makulátlan Madonna elpiruljon a szégyentől?

— Elbújok a legsötétebb sarokban, eminenciás uram.

— Hm, hm — morfondírozott a megkönyékezett sekrestyés.

— Hogy is mondtad? — Meghúszom magam a legsötétebb szegletben, eminenciás uram.

— Hízelegsz, Pompilio, hízelegsz.

— Akkor megengedi egy percre, eminenciás uram?

— De csakis egy percre, értetted? Csak egy perc, nem több. Egy Üdvözlégy, és semmi más!

— Halálomig hálás leszek eminenciás uramnak! — kiáltott fel lelkesen Pompilio, és megragadta a páter húsos kezét, hogy megcsókolja.

— Nem tesz semmit! — védekezett szemlátomást a jó Bernardo atya: — És hogy jutsz be? Hisz nincs itt a kiskocsid.

Pompilio elgondolkozott. — Bizony, Antonio csak este jön a kiskocsival, és akkor már minden zárva. De talán eminenciás uram lenne olyan jóságos, és bevinne a karjaiban.

Bernardo atya sértődötten rántotta el a kezét: — Megbolondultál? Hogy juthat ilyesmi az eszedbe? Gondolj csak bele, a papi méltóságom. És persze a ruhám, ma reggel hozták a mosásból. Még összemocskolnád nekem!

— Ne haragudjék rám, eminenciás uram! — esedezett Pompilio. A sekrestyést azonban már elnyelte a templom.

Ez mintegy két éve történt, és Pompilio lassan feladta a reményt, hogy egyszer talán valóra válhat leghőbb vágya. Pompilio már csak a csodában bízhatott.

Pompilio egyébként úgy tengette életét, mint a többi római nyomorék koldus. Reggelente valahonnan a városon túlról a mihaszna Antonio becipelte őt egy összetákolt kiskocsin, izmos karjával kitette a magatehetetlen Pompiliót, mint egy nagy kődarabot a fal és a korinthoszi oszlop közé, hogy aztán este ismét visszavigye a sötét viskóba, ahol kéttucatnyi családtagjával élt. Volt ám jaj Pompilionak, ha kalapjából nem került elő egy tisztes halomnyi soldo, hallgathatta is egész este, hogy egy ilyen semmirekellő ingyenélőt kell a családnak eltartania!

Oh, de milyen kellemes a bejáratnál ülni! Egész nap behunyt szemmel fürdeni az isteni napfényben! Vagy az égbolt szédületes

mélységébe bámulni, s fülelni az örök város szüntelen moráját! Még akkor sem moccant meg, ha egy kíváncsi kutya tévedt hozzá, és barátságosan körbeszaglászta.

Gyakran megálltak előtte fényképezőgéppel felszerelkezett idegenek, és a bedekker-útikönyveikben vázolt koldusalakot firkészték benne. Valóban, Pompilio kitűnően képviselte az útleírások és a szépirodalom által ismertté vált kasztját. Tizianói vén fej, görbe orr, puha fehér szakáll, mely dúsan omlik csupasz, napbarnított mellére, leplezetlen, szinte arisztokratikus arcvonások. Mennyi veleszületett, rejtett nemesség a hetvenéves koldusban!

Virágvasárnap.

A hagyomány szerint Virágvasárnap az év legboldogabb napja, mivel a római szív ilyenkor nem ismeri a haragot. Éjfélkor a bazilika márványszarkofágjaiból és a katakombákból kirajzanak a szétporlott mártírok lelkei, és elúzik a gonosz szellemeket az Albanói-tó sötét fenekére, ahol súlyos béklyókkal megláncolják őket, hogy egész nap el ne szaladhassanak. Rendesen a tavasz is Virágvasárnap győzedelmeskedik a zord tramontánán, és régi szokás szerint ilyenkor veszi át a hatalmat a Hét Domb, valamint a végtelen Campagne felett, mely az ünnep tiszteletére a középtalján flóra legszebb színeiben pompázik. Virágvasárnap a derű napja, még a legöregebbek sem emlékeznek rá, hogy e csodálatos napon borús lett volna az ég.

Egész Róma talpon van. A négy nagy székesegyház hatalmas harangjai már reggel ötkor megkondultak, mély, melankolikus melódiájukhoz ezerféle zengés, bongás, csengés, sírás csatlakozott, majd együtt egyetlen varázslatos akkordban fonódtak össze, mely mintha az ég kékjéből érkezne, ritmusosan keringve a kupolák körül és a paloták felett, s ez az akkord pörögve, forogva, csillogva úszott a levegőben, aztán szép lassan csendesedett, végül elszárynyalt valahová messze, a láthatatlanba.

Tekintettel a templomok nem mindennapi zúgására, a ravasz Antonio már hajnali négykor kitétte Pompiliót a helyére, korán reggel, amikor még minden aludt, és a Campagne derék tejesasszonyai sem özönlöttek be a városba tarkára mázolt taligáikkal. Hogy a jámbor rómaiak szívében az emberi roncs látványára minél nagyobb sajnálat ébredjék, a család annyira megcsupasztotta Pompilio testét, amennyire csak lehetett. Pompilio persze nagyon didergett a hideg kövön, amíg a napocska ki nem bukkan a fekete Farini-palota mögül.

Reggel hatkor egész Róma talpon van. A paloták, szállók, bérházak és a viskók lakói kiözönlöttek az utcára, bent csak a tehetetlen öregek és súlyosan betegek maradtak. A Virágvasárnapot szabad ég alatt, a parkokban, a Monte Pincian, a város falain kívül, a nagy Campagnén kell tölteni, árnyas kertben, egy pohár castellivel, és megfontolt csevegéssel, ahogy az a jól nevelt róma-

ihoz illik. De van, aki a hívők menetéhez kapcsolódva, vallásos énekeket dalolva elzarándokol Nemibe, hogy ott a városka csodatételéről híres Madonnája előtt meghajolják, és nagy alázattal kérje, legyen továbbra is könyörületes az elnyomottakhoz. A gazdagok kivitetik magukat az Albanói-hegyekbe, és onnan csodálják az emberiség leghíresebb történelmi korszakának színterét, megint mások a hangulatos Anziába sietnek gyönyörködni a Tírén-tenger üde hullámverésében.

Az utcákon végeláthatatlan tömeg hömpölyög. Mindenki a legünnepebb ruháját ölti fel, az arcokon ott tükröződik a hamisíthatatlan római derű és gondtalanság. A járókelők közt feltűnnek az olajfaágacska árusok, nagy hanggal kínálva a körülöttük haladóknak jelképes áruikat. Az üzlet nagyszerűen megy, hisz ezen a napon szégyen olajfaágacska nélkül sétálni. Még a legnyomorúságosabb szegények is szorongatnak egyet a kezükben.

Bumbumbumbum.

Valahol a Tiberisen túl, a dombokon mozsárágyúk dörögnek, éltetik Isten Fiának bevonulását Jeruzsálem utcáira. Ezen a napon esztendőről esztendőre újra beköltözik az emberi szívekbe, majd éjjélkor ismét eltávozik, a tó fenekére láncolt gonosz szellemek ugyanis széttörik a béklyókat, és átveszik helyét.

Virágvasárnap csak egyszer van az évben.

Pompilio kalapja már félig megtelt rézsoldóval, de mindezt túlragyogta egy csillogó ezüstérme. Egy előkelő idegen az imént dobott neki egy vadonatúj kétlírást, amilyent Pompilio még sosem látott. Lefogadom, hogy még egylírás sem! Mennyei Madonna, légy könyörületes az ismeretlen úrhoz!

Az emberek csak érkeznek, és érkeznek a nagytemplomba, Pompilio nem győz köszönni. Jól ismeri ezeket az embereket, ez tény.

A Via Palinó-i kereskedőnek így köszön: — Mária védje meg magát a gonosz konkurenciától!

A gyermektelen szomszéd pincérkisasszonynak meg: — Bő gyermekáldást ebben az évben!

A Via del Olmata-i tüdőbajos borbélynak: — Száz évig éljen még!

Csak a késő délutáni órákban fogyatkozott meg a látogatók sokasága, és a nap már a púniák koronáját súrolta a Monte Pincián, amikor Pompilio először mert pihenésre gondolni. Bent a templomban már az utolsó szertartásokat végezték, ahol kivételesen maga a főpap celebrált ünnepi ornátusban, fején süveggel, s kezében a pásztorbottal. Pompiliohoz tompán érkezett a zengő kórus hangja, amely egybeolvadt az orgonasípok örömteli ujjongásával. Pompilio gondolatai gyermekkorába kalandoztak vissza, amikor még a lába egészséges volt, és Virágvasárnapon a nagy körmenettel járt az Albanói-hegyekbe Nemibe, az ottani kápolná-

hoz, ahol a Madonna kigyógyította a betegeket, és csodálatos erejével segítette a sántáknak. De még mennyire, hogy segített!

Hohó, hisz itt van az öreg Finocchi San Sebastianóból, akivel egy szerencsétlen esés olyan csúnyán elbánt, hogy görnyedt testét kocsin kellett hordozni. Neki aztán valóban semmi reménye sem volt a gyógyulásra. Aztán valaki azt tanácsolta neki, hogy Virágvasárnapon vitesse ki magát Nemibe, és csókolja meg a Madonna lábát. Hát lám, abban a szempillantásban felegyenesedett! Oh, bár maga Pompilio az esetnek nem volt szemtanúja, de az emberek csak nem lóditottak, és nem vették szájukra hiába a Madonna nevét.

— Oh, édes Madonna! Engem ki gyógyít meg? Már sose kapom vissza a lábamat?

Tekintete a kalapban lévő pénzre esett. Az érmék tetején ott csillogott az új kétlírás, mintha csak kisuvickolták volna, Pompilio fel sem fogja, mennyire kell egy ilyen pénznek örülnie. Szívesen odaadná a sekrestyésnek, ha ajtózáras előtt bevinné egy pillanatra a Madonnához, az lenne ám csak az ünnep! Mélyen meghajolna előtte, hogy megcsókolja a lábát, alázatosan térdre ereszkedne, könyörögne a jóságáért.

— Szent Mária, Jézus anyja, imádkozz érettünk bűnösökért! — hallatszott bentről számtalan torokból. Ekkor Pompilio szívében újraéledt a határtalan vágy, hogy ha csak egy percre is, láthassa a hófehér arcú, fájdalmas Madonnát, csak egy rövidke percre, csak amíg elszuttog előtte egy Üdvözlégyet.

A vágyakozásba egész teste beleremegett, mintha valami súlyos, halálos kór kerítette volna hatalmába. Abban a pillanatban teljesen magával ragadta őt a tébolyodott gondolat, ha ma, Virágvasárnapon ajkaival érinthetné Madonna lábát, a csonkokból újra egészséges végtagjai nőnének, s újra vidáman járhatna a világban, mint valamikor ötven évvel ezelőtt.

— Segítene rajtam, egészen biztosan — suttogta maga elé. — Hisz csodákra képes!

— Szent Mária, Jézus anyja könyörögi érettünk! — Hallatszott ismét, mintegy megerősítésként. Az orgonaszó elhalkult, közeledő léptek zaja. Vége az istentiszteletnek. A tömeg némán szétszóródik minden irányba, legfőként a belvárosi negyedek felé. Sötétedik. Nyugaton már kigyúlt az Esthajnalcsillag, s vele ezernyi gáz- meg villanylámpa, szinte új arcát mutatja az örök város.

Pompilio dobogó szívvel várja, mikor tűnik föl a sekrestyés kövér alakja az ajtóban.

— Öminenciája! — suttogják az utolsó látogatók.

Léptek tisztelettudó zaja, épp csak le nem sodorják Pompiliót a lépcsőről. Helyet kell csinálni eminenciás uramnak, aki ma kivételesen a főbejáraton át távozik. Az ajtók mögül előlép egy magas, sápadt férfi, kissé kopott bíborosi öltözetben. Inkább vilá-

ginak látszik, mint az egyház papjának. A lépcső alján könnyű, elegáns autó várja, vakító fényszórókkal.

Egy-egy laza főhajtással viszonzza a hű egyháziak mély meghajlását, majd Pompiliohoz érve egy borús pillantást vet a nyomorult emberi roncsra. Valóban, nem kellemes látvány Pompilio meztelen csonkjaival. Pompilio hamar elmormolt néhány alázatos mondatot, és jámborul keresztet vetett. Micsoda kegy, ma láthatta őminenciáját! Biztosan a jóságos Madonna jeladása.

A kocsiajtók ridegen becsapódnak, felbőg a motor, a fényszórók megmozdulnak, és egy pillanatra megvilágítják a lépcsőt is Pompilioval együtt, majd eltűnnek a templom sarkánál.

— Nos, Pompilio, hol van Antonio a taligával? Itt akarsz éjszakázni?

A sekrestyés volt az, már leoltotta a templomban a fényeket, s készült bezárni a bejáratokat.

— Ma később jön — válaszolt Pompilio, s szíve majd kiugrott a helyéből izgalmában. Elérkezett a várva várt döntő pillanat. Vajon ma lágy szívű lesz-e? Hiszen, ha úgy vesszük, Bernardo atya egyébként jó ember, még ha kicsit tékozló és fősvény is. Nem sértődik meg, ha egy idegen mélyebben nyúl a zsebébe. És persze van egy füstös borkimérés a Via Giobertinin, ahol tüzes castellóit, és frascattóit mérnek. Abban a borozóban a szomjas vendégeket szemrevaló leányzó szolgálja ki. Pompilio nagyon jól ismeri Bernardo atya gyengéit, aki egyébként nem kimondottan ellensége az életnek.

— Atyám! — szólt újra Pompilio. — Nagy kérésem lenne magához!

— Oh, már megint kezdted!

— Pompilio beletúrt a kalapba, hogy csak úgy csörgött. A sekrestyés abbahagyta a matatást a zárral.

— Atyám! — szólt újra Pompilio. — Nem akármilyen soldót látok itt.

Bernardo atya sietve elrebegett egy imát, és háromszor keresztet vetett.

— Ne gyötörj, Pompilio!

Majd odalépett hozzá, és sóváran szemügyre vette a kalap tartalmát.

— Nézd csak, kétlírás! — kiáltott mohón. — Ki adta ezt neked? Csak nem commendatore Califano, aki csak Virágvasárnap lépi át Isten lakának küszöbét?

— Ej, a commendatore nem osztogat kétlírásokat, a commendatore még egylírást sem ad, legfeljebb tíz soldót. Egy előkelő ismeretlen úr hatódott meg nyomorúságomon, egy ánglius, kockás pantallóban.

Pompilio kezébe vette az ezüstérmét, és figyelmesen szemlélte.

— Nézze csak atyám, milyen új!

— Mutasd! — kérte a sekrestyés, s odahajolt a koldushoz, amennyire csak terjedelmes pocakja engedte.

— Istenem, mi mindent lehetne venni egy ilyen kétlíráson! — töprengett Pompilio, s a kétlírást továbbra is a markában szorította. — Két liter frascattóit, sajtot, sonkát, meg finom asszonyi ölelést!

— Hallgass, kísértő!

— Ismerek ám én egy jó borozót, a Via Giobertinin, atyám.

— Hallgass már, hallgass!

Pompilio a kalap mögé rejtette az érmét, s egy kicsit várt. Majd óvatosan, csöndben így szólt: — Atyám! A magáé a kétlírás, ha most bevisz Madonnához!

A sekrestyés eltöprengett.

— Hm, ha jól meggondolom, igazából nincs időm rád várni. Hisz ma este még a őminenciájához vagyok hivatalos. Nem, nem. Túl nagy dolgot kérsz, kedves Pompilio barátom.

— Nem baj. Hagyjon ott reggelig!

Bernardo atya megrezzent.

— Megbolondultál?

— Három líra, atyám!

— Négy? — kapott rajta a sekrestyés elvörösödvé, miközben félrebillentette a fejét.

— Tönkretesz engem, eminenciás uram. — könyörgött Pompilio.

— A bűnt, amit elkövetek érted, nem lehet olcsóbban kiváltani.

Pompilio reszkető kézzel nyúlt a kalapba, és sóhajtozva kiszámolt a földre négy lírát. Maradt még egy marékra való rézpénze. Madonna, lesz ám otthon nemulass!

— Ugye tiszta vagy? Új ruhám van. — aggódott a sekrestyés, amint besöpörte kámzsájába a pénzt.

— A lilium se tisztább!

— Akkor kapaszkodj a nyakamba!

Megragadta Pompiliót, és nyögdécselve becipelte a templomba, a Szűz márványszobra elé, aki most majd meggyógyítja.

— Aztán be ne piszkold a padlót! — figyelmeztette még egyszer utoljára.

— Értem, eminenciás uram.

A sekrestyés léptei már elhaltak, amikor Pompilio még búcsúzóul utánakiáltott:

— Atyám! Ha találkozik Antonióval, mondja meg neki, hogy elmentem kocsi nélkül, mert a Madonna meggyógyított.

* * *

Pompilio magára maradt a Madonnával. Látni nem is látja, hisz a templom sötétje áthatolhatatlan, de érzi siralmasan megcsonkított testének minden porcikájában.

Hatalmas, zavartalan a csend, szívének minden dobbanására közelít a végtelenhez. A nagyváros esti zajából egy nesz sem szivárog be a templomba, mindent szétapróznak a fából épített gyóntatószék falai, és a gazdag faragással díszített padtámlák a főoltár előtt.

Pompilio nem fél. Várja a nagy csodát, s lelkébe nyugalom költözik, hisz nem hiába jött. Egész biztosan történik majd valami. Mitől is félne? Éjfél még messze van, a gonosz szellemek a tó fenekén a bálványokhoz vannak láncolva. S még ha szabadok is lennének: most szent helyen van, a Madonna minden rossztól megvédi.

Nem tudja, hogyan múlnak az órák.

Az ablakon beesik egy holdsugár, és kör alakban megvilágítja az oltár előtti márványpadlót. A kör lassan megindul. Lágyan a vértanú kőkoporsójára kúszik, onnan átszáll a kis oltárra, egy kis időre engedve kilépni a sötétből Keresztelő Szent János halott vonásait. Aztán továbbvonul az oszlopsoron, megérkezik Pompiliohoz, aki boldog mosollyal követte az ezüstös kör útját. Ejha, ez a Madonna jele!

A kör egy pillanatra megtorpant. Mintha nem tudná, merre folytassa útját. Végül elhatározta magát, és egyenesen a falra emelkedett, amelyet a Madonna vigyáz aranyozott trónusán. Már el is éri a talapzatát, aztán könnyedén siklik felfelé, egyre magasabbra, és magasabbra.

— Madonna! — suttogja Pompilio, a padlóig hajolva.

Teljes pompájában fénylett előtte a Madonna aranyos trónusán, mozdulatlanul. Hófehér arcán sejtelmes mosoly. És ami a legfurcsább, a fénykör nem mozdult el, sőt, egyre erősebb lett, már-már úgy tűnt, hogy maga a Madonna ragyogott belső fénnel sugározva. Pompilio némán bámulta a jelenést, még lélegzetét is visszafojtotta félelmében. Aztán eszébe jutott az imádság, jámborul összekulcsolta kezét, és magasztosan felsóhajtott.

— Szűz Mária, Isten anyja, könyörögj érettünk, bűnösökért! Amint befejezte, megszólalt az orgona, és a kórus ujjongva énekelte az ünnepi korált, amely Pompilio számára edesebben zengett, mint az angyalok szózata.

— Álmodom? — kérdezte hangosan.

A Madonna tisztán, érthető hangon válaszolt:

— Nagy pillanatot élsz át, Pompilio.

Ekkor Pompilio valami különös változást érzett. Először mintha súlyos ájultságba zuhant volna, majd egyre könnyebbnek és könnyedebbnek érezte magát, hogy az szinte már csoda volt.

— Kelj fel! — szólt rá ekkor a Madonna.

— Hogyan is kelhetnék fel, ha egyszer nincs lábam? — ámult Pompilio.

— Mondom néked, kelj fel!

Pompilio összeszedte minden bátorságát, kezével erőteljesen megtámaszkodott a hideg kövezeten, hogy felsegítse csupasz csonkjait, s ekkor — oh, csodák csodája — két erős, izmos láb nőtt a helyükön!

— Csoda történt! — kiáltott lelkesen Pompilio, s a Madonna felé fordult, hogy megcsókolja ruháját.

— Igen, nagy csoda történt! — mosolyodott el barátságosan a Madonna, s a kezét nyújtotta felé.

— Most gyere velem!

— Hová megyünk?

— Zarándokútra kelünk, még az Albanói-hegyeknél is meszszebbre.

Pompilio boldogan nevetett, boldogan, mint a gyermek. De aztán rögtön elgondolkodott.

— Pap nélkül? A bíboros úr őeminenciája talán megengedné.

A Madonna bánatosan mosolyogva megrázta fejét:

— Oh, kedves Pompilio, neki most más dolga van.

— És mi lesz Antonióval?

— Idővel majd ő is utánad jön.

— Akkor gyerünk!

A főkapu magától kinyílt előttük, s amikor kiléptek a csillagos éjszakába, a fejük felett megkondukt a lélekharang.

— Kinek harangoznak? — kérdezte aggódva Pompilio.

— Örülj, hogy meggyógyultál — válaszolt kedvesen a Madonna.

Majd elindultak zarándokútjukon, mely még az Albanói-hegyeknél is messzebbre vezet.

* * *

Reggel Bernardo atya mozdulatlanul fekvé találta Pompiliót a Madonna szobra előtt, azon a helyen, ahová előző este ültette.

— Kelj fel, Pompilio!

Pompilio meg sem mozdult.

— Hé, Pompilio, öreg Pompilio!

Pompilio helyett a visszhang felelt, s a csend még nagyobb lett. Ekkor Bernardo atya lehajolt, és megrázta a nyomorék koldus vállát.

— Ébresztő! Felkelni! Tán nem hallod, hogy Esquilinben már mindenki talpon van?

Pompilio nem hallotta. Mikor a sekrestyés figyelmesebben megnézte az alvó arcát, két merev, üveges szem bámult rá. Pompilio halott volt. A jóságos Madonna meggyógyította.

Sáfrán Livia fordítása